

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobců: **a) Ing. F. H., b) M. H., a c) M. N.,** všichni zast. JUDr. Ladislavem Dusilem, advokátem v Českých Budějovicích, nám. Přemysla Otakara II. č. 36, proti žalovanému: **Zeměměřickému a katastrálnímu inspektorátu v Českých Budějovicích, Lidická 11, za účasti: 1) K. Š., a 2) L. Š.,** o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 26. ledna 2005, č. j. 10 Ca 140/2004 – 47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.**
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobci jako stěžovatelé dovolávají nesprávnosti shora označeného rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Krajský soud v Českých Budějovicích zamítl žalobu podanou společně stěžovateli jako žalobci, již se domáhali zrušení rozhodnutí Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Českých Budějovicích ze dne 4. 6. 2004, č. j. O-26/175/2004, o společném odvolání proti rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, Katastrálního pracoviště České Budějovice (dále též „Katastrální úřad“) ze dne 15. 3. 2004, č. j. OR-512/2003-301/4, kterým nebylo vyhověno nesouhlasu žalobců s opravou chyby v k.ú. Záboří u Českých Budějovic. Dále bylo rozhodnuto, že hranice mezi stavební parcelou č. 26/1 a stavební č. 25/1 a č. 25/2 bude nadále v katastru nemovitostí evidována jako spojnice bodů 93-59, 93-60, 93-61, 93-62 a 93-63. Stavební parcela č. 26/1 o výměře 826 m², do níž je sloučena stavební parcela

č. 26/2, zůstane evidována na LV č. 18 (K. Š. $\frac{1}{2}$, a SJM K. Š. a L. Š. $\frac{1}{2}$). Stavební parcela č. 25/1 zůstane zapsána na LV č. 183 (F. H. $\frac{1}{4}$, M. N. $\frac{1}{4}$ a M. H. $\frac{1}{2}$) a po nabytí právní moci bude založen nový LV, kde bude zapsána stavební parcela č. 25/2 s domem čp. 36 pro vlastníky J. a M. J. (každý podílem $\frac{1}{2}$) na základě rozsudku Okresního soudu v Českých Budějovicích, č. j. 130 9/91-8 ze dne 31. 1. 1991 a toto rozhodnutí potvrzeno.

Krajský soud vyšel ze správních spisů katastrálních orgánů obou stupňů, ze kterých vyplynulo, že K. Š. požádal o přešetření vlastnictví k parcele č. 26/2, neboť vlastníkem parcely č. 26 se stal v roce 1980, s průběhem hranic parcel č. 25 a č. 26 byl seznámen v roce 1989, celou parcelu č. 26 užíval až do současné doby, kdy mu soused Ing. H. sdělil, že část parcely č. 26/2 je jeho a tudíž mu nebylo známo, kdy došlo k rozdělení parcely č. 26 na parcelu č. 26/2. K tomu Katastrální úřad v Českých Budějovicích dne 31. 12. 2003 K. Š. sdělil, že jeho žádost byla přešetřena, par. č. 26/2 byla chybně obnovena po zavedení nového mapování a je nutné připravit neměřický náčrt k provedení opravy. Dne 27. 1. 2004 katastrální pracoviště Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj oznámilo opravu chyby v katastru nemovitostí pod č. j. OR-512/2003-301/2, která byla provedena v souladu s ustanovením § 8 odst. 4 zákona č. 344/1992 Sb., v platném znění tak, že v katastrálním operátu katastrálního území Zábore (České Budějovice) byla v souboru popisných informací zrušena z LV č. 183 (Ing. F. H. $\frac{1}{4}$, M. H. $\frac{1}{2}$, M. N. $\frac{1}{4}$), stavební parcela č. 26/2 a sloučena byla do stavební parcely č. 26/1 (K. Š. $\frac{1}{2}$, K. a L. Š. $\frac{1}{2}$), která je nadále evidována na LV 18 s výměrou 826 m² a v souboru geodetických informací byla sloučena st. p. č. 26/2 do stavební parcely č. 26/1 podle ZPMZ č. 226. Dne 30. 1. 2004 zaslali žalobci nesouhlas s provedenou opravou, neboť navrhovaná oprava je naopak chybou. Dne 5. 2. 2004 oznámilo katastrální pracoviště zahájení řízení podle § 18 správního řádu. Dne 23. 2. 2004 bylo doručeno katastrálnímu pracovišti doplnění nesouhlasu s provedenou opravou, kde je uvedeno, že vlastnická hranice je naprosto zřejmá, byla v roce 1994 přesně vytyčena tak, jak se minimálně od doby předání přídělů rodině žalobců a rodině Z. vždy nacházela. Snaha opravit chybu naopak představuje vytvoření chyby nové. K tomu byla doložena čestná prohlášení F. Z., M. K., A. O., potvrzující průběh hranice v přiložené mapě mezi parcelou č. 26/1 a č. 26/2, která byla vždy vlastnickou hranicí mezi sousedy a byla takto právními předchůdci respektována. Čestná prohlášení se týkají hranice od převzetí přídělů roku 1946, tak jak byly pozemky přiděleny a užívány. Dne 15. 3. 2004 vydalo katastrální pracoviště pod č. j. OR-512/2003-301/4 rozhodnutí, kterým nevyhovělo nesouhlasu F. H., M. H. a M. N. s tím, že hranice mezi stavební parcelou č. 26/1 a stavebními parcelami č. 25/1 a č. 25/2 bude nadále v katastru nemovitostí evidována jako spojnice bodů 93-59, 93-60, 93-61, 93-62 a 93-63. Stavební parcela č. 26/1 o výměře 826 m² do níž je sloučena stavební parcela č. 26/2, zůstane evidována na LV č. 18 (K. Š. $\frac{1}{2}$ a SJM K. Š. a L. Š. $\frac{1}{2}$). Stavební parcela č. 25/1 zůstane zapsána na LV č. 183 (F. H. $\frac{1}{4}$, M. N. $\frac{1}{4}$ a M. H. $\frac{1}{2}$). Po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí bude založen nový LV, kde bude zapsána stavební parcela č. 25/2 s domem čp. 36 pro vlastníky J. a M. J. (každý podílem $\frac{1}{2}$) na základě rozsudku Okresního soudu Českých Budějovicích 13 C 9/91 - 8 ze dne 31. 1. 1991. Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci dne 13. 4. 2004 odvolání. O odvolání bylo rozhodnuto Zeměměřickým a katastrálním inspektorátem v Českých Budějovicích dne 4. 6. 2004 pod č. j. 0-26/175/2004 tak, že bylo zamítnuto a rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, Katastrální pracoviště České Budějovice ze dne 15. 3. 2004, č. j. OR-512/2003-301/4 bylo potvrzeno. Stalo se tak s odůvodněním, že v rámci řízení o opravě chyby nebylo rozhodováno o zániku věcných práv k parcele č. 26/2. Je třeba rozlišovat v konkrétním případě co představuje zřejmý omyl a dále vzít v úvahu, že rozhodnutí podle § 8 není rozhodnutím hmotně právní povahy, které zasahuje konečným způsobem do hmotně právního postavení účastníka řízení. Jedná se o rozhodnutí povahy procesní. Opravou chyby není v žádném případě prováděn zásah do vlastnických práv

subjektů řízení. Při rozhodování správní orgán vycházel z dostupných podkladů, a proto nelze souhlasit s názorem, že nebyl zjištěn skutečný stav věci. Dokládána prohlášení či žádost o místní šetření nelze vzít v úvahu, neboť není rozhodováno o věcných právech. Katastrální pracoviště Katastrálního úřadu v Českých Budějovicích i žalovaný správní orgán měly k dispozici z věcných podkladů kopii DKM, kopii mapy evidence nemovitostí platné do obnovy, přidělový plán, kopii mapy PK ve zvětšenině, situační plány roku 1909, 1912, 1924 a PN na záhumenky z roku 1960, ZPMZ č. 43 a geometrický plán na oddělení parcely 1425/2, měřický náčrt č. 133 včetně soupisu nemovitostí, ZPMZ č. 123 (na oddělení st. p. 26/2), geometrický plán č. 169-21517/1997 na oddělení parcely č. 1425/4), ZPMZ č. 226 na zrušení parcely 26/2, informaci o parcelách, list vlastnictví č. 18, včetně nabývacích titulů pro manžele Š., list vlastnictví č. 183, včetně nabývacích titulů pro H. a paní N.

Podnět K. Š., který vedl katastrální úřad k závěru, že při vedení a obnově katastru vznikla chyba, týkající se geometrického a polohového určení hranice pozemku, mohl katastrální úřad, postupem podle paragrafů výše uvedených, opravit. Postup správního orgánu nebyl tudíž nezákonný. Z písemností založených ve správních spisech vyplývá, že st. p. č. 26 byla součástí přidělu č. 55, který získali manželé M. a K. Z. a vlastníky této pozemkové parcely se na základě kupní smlouvy, uzavřené v roce 1980, registrované Státním notářstvím v Českých Budějovicích RI 373/80 stali K. a J. Š. $\frac{1}{2}$ a K. a L. Š. $\frac{1}{2}$ po proběhnutých dědických řízeních po J. Š. a K. Š. byli na LV 18 jako vlastníci zapsáni K. Š. $\frac{1}{2}$ a K. a L. Š. $\frac{1}{2}$ (SJM). Žalobci naopak dle listin nebyli nikdy vlastníky parcely č. 26, na LV 183 jsou evidováni jako vlastníci parcely č. 25/1 a č. 25/2. Z listin dále vyplynulo, že v letech 1989 — 1994 probíhala obnova operátu novým mapováním. V roce 1989 se vyšetřoval nesporný průběh všech vlastnických hranic a dle náčrtu č. 93 bylo v konkrétním případě rozhraní st. p. č. 26 z jedné a st. p. č. 25/1 a 25/2 z druhé strany vyšetřeno a zaměřeno jako spojnice bodů 59, 60 roh dílny, 61 dílna, 62 rozhraní dílny a domu čp. 36 a 63 dům čp. 36. Souhlas s takto vyšetřenou hranicí vyjádřili sousedící vlastníci K. Š. a uživatelé zástupci P. p. k. p. N. V té době žalobci nebyli jako vlastníci nemovitosti čp. 13 a 25/1 evidováni, jako vlastníci byli evidováni teprve na základě rozsudku, který nabyt právní moci 5. 3. 1991. Při obnově operátu při zavádění ZMVM (základní mapa velkého měřítka) do katastru nemovitostí roce 1993 byl vyhotoven neměřický náčrt č. 123, kterým byla vyšetřena stavební parcela 26, dosud vlastnický vedena na K. Š. a SJM K. a L. Š., rozdělena na st. p. č. 26/1 a st. p. č. 26/2, a to převzetím hranice mezi st. p. č. 26, st. p. č. 25/1 a st. p. č. 25/2, na podkladě jejího zobrazení v mapě bývalého pozemkového katastru, aniž byla zkoumána možná deformace mapy. Kmenové číslo st. p. č. 26/2 dostala parcela podle čísla vyšetřené a následně dělené parcely v souladu s § 25 a následující prováděcí vyhlášky. V rámci řízení o opravě chyby st. p. č. 26/2 byla zrušena dle záznamu podrobného záznamu měření změn. Odvolací orgán zjistil, že se o vzniku hranice nedochovala žádná měřická dokumentace. Jediným dokladem o geometrickém a polohovém určení této hranice je její zobrazení v mapě bývalého pozemkového katastru. Pro posouzení správnosti zjištění rozhraní st. p. č. 26 a st. p. č. 25/1 a st. p. č. 25/2 jsou údaje z manuálu z roku 1909 a 1912. Porovnáním měřených délek z roku 1909 a 1912 vyplynulo, že průběh rozhraní z roku 1912 již neodpovídal hranici zobrazené v mapě PK a hodnoty v manuálu více odpovídají i současné situaci (náčrt č. 133). Chyba vznikla v roce 1993 v neměřickém náčrtu 123. Tímto náčrtem byla stanovená parcela č. 26 rozdělena na st. p. č. 26/1 a 26/2. Hranice mezi parcelou č. 26/1 a 26/2 byla obnovena jako původní hranice mezi stavební parcelou č. 26 a stavebními parcelami 25/1 a 25/2. Obnova byla provedena přiložením nové mapy na mapu pozemkového katastru bez ohledu na plynulý průběh hranice v původní mapě. Takto obnovenou hranicí byl vytvořen zlom u stodoly označené parcelním číslem 116. Obnovená hranice se u bodů 101 a 59 (náčrt č. 93) ostře lomila, což neodpovídá původnímu průběhu hranice. Při místním šetření byla vyšetřena pokojná držba mezi

stavebními parcelami, ale neměřický náčrt 123 byl vytvořen v kanceláři bez účasti vlastníků. Katastrální úřad uzavřel, že v neměřickém náčrtu 123 byla chybně obnovena stavební parcela č. 26/2 a zapsána na LV č. 183. Z toho důvodu se nelze ztotožnit s námitkou žalobců, že postupem, kterým došlo k odstranění vzniklé chyby, bylo postupováno nad rámec ustanovení § 8 katastrálního zákona. Napadené rozhodnutí obsahuje odůvodnění postupu správního orgánu, chybou došlo k rozdělení parcely č. 26 na č. 26/1 a č. 26/2 a tato parcela zapsána na LV 183, neboť vlastníky parcely č. 26 nebyli nikdy evidováni žalobci, naopak vlastníky této parcely byl evidován K. Š. a SJM K. Š. a L. Š. Opravou chyby tedy byla sloučena chybně oddělená parcela č. 26/2 do parcely č. 26/1, neboť tak vyplynulo porovnáním náčrtů z roku 1909 a 1912 mapy pozemkového katastru a náčrtu místního šetření z roku 1989 a současnou mapou katastru nemovitostí. Stejně tak nelze přisvědčit žalobcům v jejich názoru, že napadeným rozhodnutím byly dotčeny právní vztahy k pozemku č. 26/2. Jak bylo výše řečeno vydaným rozhodnutím o opravě chyby v katastrálním operátu došlo k opravě chybného údaje v katastru, aniž katastrální úřad a žalovaný posuzovali správnost zápisu věcného či jiného práva k předmětné pozemkové parcele. Argumentace žalovaného, že výměra parcely není závazný údaj a zpřesněním výměry nejsou doloženy právní vztahy, má oporu v § 20 katastrálního zákona.

Katastrální orgány nezasáhly do vlastnického práva žalobců, neboť existenci tohoto práva k p.č. 26/2 neřešily. Katastrální úřad rozhodoval o opravě chyby vzniklé oddělením p. č. 26/2 na základě výše uvedených listin. Tento postup byl v souladu s § 8 katastrálního zákona, neboť chyba vznikla zřejmým omylem při obnově katastru a zobrazením v katastrální mapě. Důvodná není ani námitka žalobců, že sporná pozemková parcela č. 26/2 vznikla oddělením z parcely č. 25/1. Pro takový postup nejsou k dispozici žádné důkazy. Porovnáním původních a nových výměr předmětných pozemků nelze dojít k závěru, tak jak je vysloven žalobci, navíc jednalo by se o zcela nelogický postup za situace, že pozemková parcela č. 25/1 vlastnický žalobcům náležela. Takový postup by byl navíc v rozporu s prováděcí vyhláškou k zákonu, neboť kmenové číslo se přiděluje podle čísla vyšetřené a následně dělené pozemkové parcely. Jestliže chyba vznikla vytvořením neměřického náčrtu č. 123 bez účasti vlastníků, tedy administračním postupem nikoliv místním šetřením při obnově operátu, pak byly splněny zákonné podmínky pro postup podle § 46 odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 190/1996 Sb. a § 8 zákona č. 344/1992 Sb., v platném znění. Správní orgán vzal jako skutkový základ svého rozhodnutí pro posouzení správnosti zjištění rozhraní stavební parcely č. 26 a stavební parcely 25/1 a stavební parcely 25/2 délky zjištěné z rastru mapy pozemkového katastru údaje z manuálu z roku 1909 na přestavbu a přístavbu objektů na st. p. č. 26, z manuálu z roku 1912 na přestavbu a přístavbu objektů na st. p. č. 25. Průběh rozhraní již v roce 1912 neodpovídal hranici zobrazené v mapě pozemkového katastru a hodnoty uvedené v manuálech více odpovídají současné situaci v terénu vyšetřené při obnově operátu novým mapováním, náčrt č. 133 a ZPMZ č. 226.

V kasační stížnosti stěžovatelé zdůraznili, že se nedomnívají, že katastrální úřad mohl žádost K. Š. o přešetření vlastnického práva k parc. č. 26/2 posoudit jako žádost o opravu chybných údajů v katastru s odkazem na ust. § 8 odst. 1 zák. č. 344/1992 Sb., jakož i ust. § 46 odst. 2 písm. a) vyhl. č. 190/1996 Sb. Opravu chyb v katastrálním operátu lze provést pouze, vznikla-li zřejmým omylem při vedení a obnově katastru či nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím předpisem. Napadené rozhodnutí ani rozhodnutí správních orgánů neobsahuje náležité odůvodnění naplnění podmínek, za kterých bylo možno o opravě chyb v katastrálním operátu rozhodnout. Nebylo náležitě objasněno, o jaký zřejmý omyl se má jednat, jaký chybný údaj v katastru a z jakého důvodu je opravován.

Rozhodnutí o sloučení st. p. č. 26/2 do st. p. č. 26/1 a o tom, že pozemek parc. č. 26/2 ve vlastnictví stěžovatelů bude nadále zapsán v katastru nemovitostí na listu vlastnictví jiného vlastníka (K. Š.), není pouhým rozhodnutím o opravě chyby v katastrálním operátu. Zápisem pozemku na list jiného vlastníka bylo třetí osobě umožněno bez dalšího s pozemkem nakládat, zřizovat k němu např. věcná břemena či zástavní právo a vlastnické právo k tomuto pozemku převádět na třetí osoby. Bude to totiž tato třetí osoba, nikoli stěžovatelé, kdo bude při těchto právních úkonech schopen doložit své vlastnické právo příslušným výpisem z katastru nemovitostí. Za tohoto stavu může dojít v konečném důsledku k omezení vlastnického práva stěžovatelů. K. Š. měl být odkázán se svou žádostí o přešetření vlastnictví stav. parc. č. 26/2 na podání příslušné soudní žaloby. Správní orgán však namísto toho, aby se otázkou vlastnického práva odmítl zabývat, neboť mu dle jeho vlastního závěru řešení této otázky nepřísluší, posoudil uvedenou žádost jako návrh na opravu údajů v katastru nemovitostí. Ta svým obsahem, podle kterého byla katastrálním úřadem posouzena, nebyla podnětem či návrhem na opravu chyb dle § 8 katastrálního zákona (zák. č. 344/1992 Sb.), ale směřovala k určení vlastnických práv k parc. č. 26/2. Katastrální úřad mohl, pokud by takovou žádost neodmítl, posoudit ji jako podnět k revizi údajů v katastru dle § 7 kat. zák. Pro takovou revizi je však v stanoven v katastrálním zákoně postup, který nebyl v tomto případě katastrálním úřadem dodržen.

Dle soudu má rozhodnutí podle ust. § 8 katastrálního zákona pouze evidenční charakter a provádění dokazování a rozhodovat o tom, kdo je vlastníkem předmětných nemovitostí, jde nad rámec tohoto ustanovení. Takové dokazování může provádět pouze soud v nalézacím řízení na základě určovací žaloby. Stěžovatelé jsou přesvědčeni, že pokud v daném případě došlo k tak zásadnímu rozhodnutí jako bylo rozhodnutí o sloučení (do té doby jejich) stav. parc. č. 26/2 do stav. parc. č. 26/1 (vlastnický patřící p.Š.) a zapsání tohoto pozemku na jiný list vlastnictví, měl být skutečný stav věci zjištěn. Toto rozhodnutí totiž nemělo pouze evidenční charakter, zasahuje do vlastnických práv k pozemku parc. č. 26/2 a je nejenom v rozporu s ust. § 5 odst. 7 katastrálního zákona, dle kterého právní vztahy nemohou být dotčeny revizí údajů v katastru, opravou chyb v katastrálním operátu, pokud jejich změna není dotčena listinou, ale dostává se do rozporu s čl. 1 Listiny základních práv a svobod, zajišťující ochranu majetku.

Soud na jedné straně uzavírá, že místní šetření je důkazním prostředkem, kterým lze prokazovat, kdo je skutečným vlastníkem předmětné pozemkové parcely a tuto otázku katastrálnímu úřadu nepřísluší řešit, když on má vycházet pouze z listin. Na druhé straně však shledal správným rozhodnutí správního orgánu, který ale své rozhodnutí o změně vlastnictví parc. č. 26/2 o výsledky místního šetření opřel. Konkrétně o výsledky místního šetření konaného v roce 1989, jehož výsledky jsou ale nesprávné, nezpůsobilé činit podklad pro jakékoli rozhodnutí katastrálního úřadu. Tohoto místního šetření se zúčastnil pouze pan Š. a jakýsi blíže neurčený zástupce Státního plemenářského podniku, k. p. N., jakožto tehdejšího uživatele předmětných nemovitostí. ČR - ONV České Budějovice nebyl v roce 1989 vlastníkem sporných nemovitostí (viz rozhodnutí Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 31. 1. 1991, č. j. 13C 9/1991 - 8). I pokud tedy S. p. p., k. p. N. vykonával uživatelská práva, nemohl činit žádné prohlášení o vlastnictví, tedy ani jakkoli činit jménem vlastníků či za vlastníka jakékoli prohlášení či vyjádření dotýkající se vlastnických práv k jeho nemovitostem ani k průběhu vlastnické hranice. Místního šetření v roce 1989 se nezúčastnil nikdo z oprávněných vlastníků domu č. p. 13 a 36, jejichž vlastnické právo bylo v té době omezeno. Je přitom zřejmé, že výsledky tohoto místního šetření stanovily vlastnickou hranici nesprávně ku prospěchu právě vlastníků pozemku parc. č. 26/1. Nesprávnosti a záměrnému

zkreslení výsledků místního šetření v roce 1989 panem Š. nasvědčuje i to, že v souvislosti s uzavíráním kupní smlouvy, na základě které se manželé Š. stali vlastníky domu č. p. 14 s pozemkem parc. č. 26/1, byl vypracován geometrický plán zobrazující vlastnickou hranici správně. Přes nespornou znalost tohoto geometrického plánu ale pan Š. při místním šetření, které se stalo základem pro nesprávný a nezákonný postup katastrálního úřadu, žalovaného i soudu, potvrdil odlišný průběh vlastnické hranice. Nesprávnost výsledků místního šetření je zřejmá i při jejich porovnání se všemi ostatními podklady a listinami, které jsou k dispozici, údaje získané tímto místním šetřením jsou naprosto ojedinělé a vybočující z mezí obsahu ostatních podkladů a listin. Z místního šetření z r. 1989 byl pořízen neměřický náčrt, který nepřesný průběh nepřesně či chybně určené vlastnické hranice zachycuje.

Správní orgány a soud v napadeném rozhodnutí se měly s výsledky z roku 1989 podrobně vypořádat a náležitě je zhodnotit, vyhodnotit je s ostatními listinami, a především i provést nové řádné místní šetření. To zejména za situace, kdy výsledky místního šetření z roku 1989 se staly v důsledku změny společensko politických poměrů i vlastnických vztahů po r. 1989 nepoužitelnými.

Stěžovatelé se nemohou proto ztotožnit se závěrem soudu, že správní orgány nemusely při svém rozhodování vycházet i z prohlášení právních nástupců původních vlastníků o průběhu sporné hranice, neboť rozhodnutí katastrálního úřadu se této vlastnické hranice dotýká. Za této situace se správní orgány měly náležitě vypořádat nejen s předkládanými čestnými prohlášeními, ale i s průběhem hranice tak, jak vyplývá z popisných a geodetických informací, i hranice patrné z přidělových listin v roce 1946, na základě kterých přidělci přidělu č. 55 a přidělci přidělu č. 54 nabyli vlastnická práva k domům č. p. 14 s příslušnými pozemky a k domu č. p. 13 a 36 rovněž s příslušnými pozemky. Tyto hranice korespondují se situací patrnou na místě samém. Za nesprávný považují též závěr napadeného rozhodnutí, kterým je shledávána nedůvodnou námitka o oddělení sporné poz. parc. č. 26/2 z parc. č. 25/1. Tento závěr na rozdíl od soudu nepovažují za nelogický, nemůže na tom změnit nic ani argument o postupu při přidělování parcelních čísel. Porovnání původních a nových výměr předmětných pozemků, původní parc. č. 26, pozemku parc. č. 26/1, výměry parc. č. 26/1 tak, jak byla shledána v roce 1989, a původní výměry parc. č. 25/1 v době přidělu a dle výpisu z LV z roku 1976, 1986 a 1991 a výměry pozemku parc. č. 26/2, odůvodňuje závěry, že parc. č. 7 26/2 vznikla oddělením z parc. č. 25/1, nikoli parc. č. 26/1.

Navrhují, aby Nejvyšší správní soud vydal rozsudek, kterým zruší rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 26. 1. 2005, č. j. 10 Ca 140/2004 - 47, a věc mu vrátí k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti poukázal mimo jiné na skutečnost, že odvolací správní orgán (žalovaný) záležitost šetřil z dokumentace uložené na katastrálním pracovišti a zjistil, že o vzniku hranice mezi původními st. p. 26 z jedné a st. p. 25/1 a st. p. 25/2 z druhé strany se nedochovala žádná měřická dokumentace. Jediným dokladem o geometrickém a polohovém určení této hranice je její zobrazení v mapě bývalého pozemkového katastru. Technickým podkladem map pozemkového katastru byly mapy stabilního katastru, které byly v k. ú. Záboří u Českých Budějovic vyhotoveny kolem r. 1830 přímo v terénu metodou měřického stolu. Použitá metoda, nedokonalé pomůcky, uspěchané a často neodborné doplňování změn zejména nových staveb (reambulace stabilního katastru r. 1871 - r. 1881) zatěžují tyto mapy dodnes. Oproti dnešním možnostem mají tyto mapy nižší technickou hodnotu. Žalovaný pro posouzení správnosti zjištění rozhraní st. p. 26, st. p. 25/1 a st. p. 25/2 využil některé délky zjištěné z rastru mapy pozemkového katastru, dále údaje

z manuálu z r. 1909 na přestavbu a přístavbu objektů na st. p. 26 a z manuálu z r. 1912 na přestavbu a přístavbu objektů na st. p. 25. Dále porovnal přímo měřené délky v r. 1909 a 1912 (údaje z manuálů) a vypočítané ze souřadnic obnovené mapy před a po opravě a délky zjištěné z rastru mapy pozemkového katastru. Z porovnání vyplynulo, že průběh rozhraní již v roce 1912 neodpovídal hranici zobrazené v mapě pozemkového katastru a že hodnoty uvedené ve výše citovaných manuálech (kontrolní a připojovací míry) více odpovídají současné situaci v terénu, tj. vyšetřené hranici při obnově operátu novým mapováním, náčrt č. 133 a ZPMZ č. 226. Z mapy pozemkového katastru, ani z manuálů není zřejmé, že by mezi budovami na st. p. 25 (tato parcela byla rozdělena až v r. 1924) a st. p. 26 byla zahrada. Budovy jsou v obou manuálech vyšrafovány. Do obnovy operátu novým mapováním hranice mezi st. p. 26 z jedné a st. p. 25/1 a st. p. 25/2 z druhé strany měněna nebyla. Žalovaný ověřil, že při obnově operátu byly za součinnosti vlastníků a jiných oprávněných hranice pozemků řádně vyšetřeny. Dále bylo prokázáno, že rozhraní výše uvedených parcel zobrazené v katastrální mapě po opravě odpovídá vyšetřené a následně zaměřené hranici (náčrt č. 133).

Opravou chyby není v žádném případě prováděn zásah do vlastnických práv jednotlivých subjektů řízení. Odůvodnění provedené opravy chyby je řádně podloženo a v rozhodnutích správních orgánů i náležitě odůvodněno. Písemná polemika žalobců ohledně možného zcizení, případně jiného nakládání se spornou nemovitostí není předmětem ani správního, ani soudního projednání.

Zeměměřické a katastrální orgány jsou pouze orgány evidenčními. Jejich pravomoc a působnost je upravena zejména v zákoně č. 359/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Jejich věcná působnost je upravena zejména v § 4 a § 5 citovaného zákona. Rozhodují pouze na základě jemu dostupných, případně účastníky jinak předložených listin schopných zápisu v katastru nemovitostí, na základě dalších listin a dokumentů uložených v dokumentaci příslušného katastrálního pracoviště. Správní orgán a to jak prvoinstanční, tak i odvolací orgán (žalovaný), vycházely při svém rozhodování z jemu dostupných podkladů. Nelze souhlasit s tím, že podklady prvoinstančního orgánu před vydáním rozhodnutí byly neúplné a nebyl z jeho strany zjištěn skutečný stav věci. Není povinnost správního orgánu provést ve věci místní šetření, jak žalobce požaduje v žalobě. Důkazy byly zhodnoceny zcela objektivně a v plné míře. Námitka žalobců ohledně nezjištění skutečného stavu na místě samém není v konkrétním případě zcela na místě.

Důkazní prostředky uváděné např. v § 34 odst. 2 správního řádu nelze pro řízení před zeměměřickými a katastrálními orgány použít (viz odkaz na předchozí odstavce). Nelze pro tento správní orgán brát za zásadní důkaz „prohlášení“ předložená v průběhu vedeného správního řízení žalovanému, ani obhajovat vedení „sporné hranice“ přidělovými listinami, ani vycházet z vlastních poznatků a dedukcí. Závěry činěné žalobci ohledně staveb nacházejících se v době přidělu ve sporném území, jejich pozdějších přestaveb a prováděných demolici, nelze brát v daném řízení jako předkládané důkazní materiály. Pokud se žalobci domáhají svého postavení i v době před vydáním rozsudku okresního soudu č. j. 13 C 9/91 - 8 ze dne 31. 1. 1991, žalovaný konstatuje, že S. p. p., k. p. N. v souladu s tehdy platnými právními předpisy byl řádným správcem a uživatelem předmětných nemovitostí.

Stěžovatelům jako účastníkům správního řízení byla dána možnost seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí (§ 33 odst. 2 správního řádu) a případně doplnit podklady, kterými by prokazovali tvrzení uváděná v odvolání, této možnosti však nevyužili.

Rozsudek krajského soudu považuje žalovaný za správný a v souladu se zákonem.

V souladu s ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné /ust. § 103 odst. 1 písm. c) cit. zák./ nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné /ust. § 103 odst. 1 písm. d) cit. zák./, jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Ke skutečnostem, které stěžovatelé uplatní poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlédne. Skutkovým základem pro rozhodnutí kasačního soudu se tedy mohou stát pouze skutečnosti a důkazy, které byly uplatněny před soudem, který vydal napadené rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích v mezích důvodů uplatněných ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Tvrzenou nezákonnost podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spatřují stěžovatelé v nesprávném posouzení právních otázek soudem v předcházejícím řízení.

Předmětné ustanovení soudního řádu správního se týká nesprávného právního posouzení věci soudem v předcházejícím řízení spočívající buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikována nesprávná právní věta nebo je sice aplikována správná právní věta, ale tato je nesprávně vyložena. Vztah mezi skutkovým zjištěním a právním posouzením lze charakterizovat tak, že jde o aplikaci právní normy na konkrétní případ nebo situaci.

Stěžovatelé napadají rozhodnutí soudu prvního stupně podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. z toho důvodu, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, resp. je s ním v rozporu.

K tomu soud upomíná, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel v napadeném rozhodnutí, je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učiněnému správnému skutkovému závěru, ve spisu obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li podklad pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, resp. je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Soud však takovou vadu neshledal.

Důvod pro podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., totiž nepřezkoumatelnost, spočívá v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Námitka uplatněnou v tomto ohledu neshledal Nejvyšší správní soud opodstatněnou, když její konstatování zůstalo pouze v obecné rovině. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného je dostatečně srozumitelným a přesvědčivým způsobem odůvodněno, pro stěžovatele z něj zcela jasně vyplývá, z jakých skutečností správní orgán a následně i soud vycházely a jakými právními úvahami se při rozhodování řídily.

K žádosti K. Š. ze dne 12. 8. 2003 ve věci označené jako „přesvětření vlastnictví k parcele č. 26/2 v kat. území Zábोří“ sdělil dne 31. 12. 2003 Katastrální úřad v Českých Budějovicích, že zjistil, že parcela byla chybně obnovena po zavedení nového mapování a je tudíž nutné připravit neměřický náčrt k provedení opravy. Dne 27. 1. 2004 pak oznámil opravu chyby v katastru nemovitostí spočívající v tom, že v souboru popisných informací

zrušil z LV č. 183 (Ing. F. H. $\frac{1}{4}$, M. H. $\frac{1}{2}$, M. N. $\frac{1}{4}$) stavební parcelu č. 26/2 a sloučil ji do stavební parcely č. 26/1 (K. Š. $\frac{1}{2}$, K. a L. Š. $\frac{1}{2}$), která bude nadále na LV č. 18 evidována s výměrou 826 m². V souboru geodetických informací sloučil stavební parcelu č. 26/2 do stavební parcely 26/1 podle ZPMZ č. 226. Požadavek K. Š. katastrální úřad posoudil jako opravu chyb v katastrálním operátu ve smyslu § 8 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon). To mu umožňuje citovaný paragraf, podle jehož odstavce prvního nejen na písemný návrh vlastníka nebo jiného oprávněného, ale i bez návrhu opraví katastrální úřad chybné údaje katastru, které vznikly a) zřejmým omylem při vedení a obnově katastru, b) nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím předpisem. Podle druhého odstavce katastrální úřad opraví chybné údaje katastru, které vznikly nesprávnostmi v listinách, podle nichž byly zapsány, na základě opravy listiny provedené tím, kdo listinu vyhotovil nebo kdo je oprávněn opravu listiny provést. Opravu na základě návrhu podle odstavce 1 provede katastrální úřad do 30 dnů, ve zvlášť odůvodněných případech do 60 dnů, ode dne doručení návrhu (odst. 3). Oznámení o provedené opravě nebo o tom, že opravu na návrh neprovedl, protože se nejedná o chybu, doručí katastrální úřad vlastníkovi a jinému oprávněnému (odst. 4). Podle posledního pátého odstavce sdělí-li do 30 dnů od doručení oznámení vlastník nebo jiný oprávněný katastrálnímu úřadu, že s provedenou opravou nebo s tím, že se nejedná o chybu, nesouhlasí, vydá katastrální úřad rozhodnutí ve věci. Proti rozhodnutí je možno podat odvolání k zeměměřickému a katastrálnímu inspektorátu, v jehož obvodu je dotčená nemovitost.

Důvod opravy chyby v katastru nemovitostí katastrální úřad podrobně vysvětlil již ve shora uvedeném oznámení. Uvedl, že v roce 1989 proběhlo v katastrálním území Zaboří místní šetření, které předcházelo novému mapování. Při této činnosti byly vyšetřeny vlastnické hranice a vlastníci sousedních parcel potvrdili podpisem do protokolu souhlas s jejich průběhem. Vlastníci stavební parcely č. 26 byli v té době k podílu $\frac{1}{2}$ manželé K. a L. Š., k podílu $\frac{1}{4}$ K. Š. (1951) a K. Š. (1920) rovněž k podílu $\frac{1}{4}$. Místní šetření bylo podepsáno panem Š. Vlastníkem stavebních parcel č. 25/1 a 25/2 byl v roce 1989 Okresní úřad v Českých Budějovicích. Místní šetření bylo podepsáno tehdejším uživatelem nemovitosti Státním plemenářským podnikem k. p. N. Vlastnická hranice mezi stavební parcelou č. 25/1 a 25/2 a stavební parcelou č. 26 byla vyšetřena po západní zdi domu na stavební parcele č. 25/1 a 25/2, odtud přímo na plot mezi parcelami č. 1418 a 1415 a dále po tomto plotě. Vzhledem k tomu, že na stavební parcele č. 26 byla zbořena původní stodola a postavena zde byla nová a u západní hranice stavební parcely č. 25/1 došlo rovněž k přístavbě, nelze jednoznačně ztotožnit původní hranici mezi těmito dvěma stavebními parcelami. V archívu katastrálního úřadu není žádný náčrt, který by bylo možno použít k obkreslení původní hranice. Jediným použitelným grafickým podkladem je tedy mapa pozemkového katastru, hranice na této mapě probíhá po západní straně domu na stavební parcele č. 25/2, dále po východní straně domu na stavební parcele č. 26, který již nestojí a navazuje na hranici mezi parcelami č. 1418 a 1415. V roce 1989 byla vyšetřena klidná držba mezi těmito dvěma stavebními parcelami. Katastrální úřad v roce 1993 zaváděl nové mapování do katastru nemovitostí a při této příležitosti rozdělil stavební parcelu č. 26 na stavební parcelu č. 26/1 a 26/2, stavební parcela č. 26/2 byla důsledně obnovena podle hranice v mapě pozemkového katastru bez ohledu na vyšetřenou vlastnickou hranici při místním šetření. Obnovená stavební parcela č. 26/2 byla zapsána na stejný list vlastnictví jako stavební parcely č. 25/1 a 25/2. V roce 1997 zemřel pan K. Š. (1920) a vlastníkem $\frac{1}{4}$ nemovitosti se stal pan K. Š. (1951) na základě usnesení soudu D 182/97 ze dne 6. 10. 1998. V současné době je pan K. Š. (1951) vlastníkem jedné poloviny stavební parcely č. 26/1 a manželé K. a L. Š. vlastníky druhé poloviny. V té souvislosti se zmiňuje i o stavebních parcelách č. 25/1 a 25/2. Rozsudkem okresního soudu 13 C 9/91 - 8 ze

dne 31. 1. 1991 byla listina o vzdání se přídělu č. 13, jehož součástí byly i stavební parcely č. 25/1 a 25/2, určena za neplatnou. Jako vlastníci byli určeni J. a M. J., každý podílem $\frac{1}{2}$, původní příděl z roku 1948. Rozhodnutím 7 D 1477/91 ze dne 11. 11. 1991 bylo projednáno dědictví po J. J. (zemřel v roce 1974). Jeho polovinu nemovitosti zdědila pozůstalá dcera M. H. V dědictví byla citována pouze stavební parcela č. 25/1, stavební parcela č. 25/2 s domem zde chybí. Vzhledem k tomu, že stavební parcela č. 25/1 byla zvětšena z pozemkové parcely č. 1415, s přihlédnutím k předchozímu rozsudku a chybě ve srovnávacím sestavení z roku 1986, zapsal katastrální úřad do vlastnictví paní M. H. i stavební parcelu č. 25/2, paní M. N. a pan F. H. se stali vlastníky (každý k podílu $\frac{1}{4}$) na základě darovací smlouvy RI 2507/91 ze dne 25. 10. 1991. Ve smlouvě opět chybí stavební parcela č. 25/2 s domem. Katastrální úřad postupoval stejně jako při zápisu předchozí smlouvy. Současní vlastníci stavebních parcel č. 25/1 a 25/2 se jimi stali na základě listiny z roku 1991, tedy při proběhlém místním šetření v roce 1989. Šlo tedy o vlastníky nemovitostí, jejíž hranice byly vyšetřeny při místním šetření a ty měly být takto také převzaty do katastru nemovitostí. Nestali se však vlastníky stavební parcely č. 26/2, která byla oddělena od stavební parcely č. 26 při zavedení mapování do katastru nemovitostí v roce 1993 a 1994. Podle ustanovení § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona byla tedy chyba v zavedení nového mapování v katastrálním území Záboří u Českých Budějovic opravena.

Nad to se k této otázce podrobně vyjádřil Katastrální úřad ve svém rozhodnutí ze dne 15. 3. 2004, když uvedl, že ke sloučení stavební parcely č. 26/2 do stavební parcely č. 26/1 dospěl porovnáním náčrtů z roku 1909 a 1912, mapy pozemkové katastru, náčrtu místního šetření z roku 1989 a současnou mapou katastru nemovitostí.

Důvod je tedy zřejmý, je jím chybně obnovená parcela č. 26/2 podle hranice pozemkového katastru bez ohledu na vyšetřenou vlastnickou hranici při místním šetření a její zápis na stejný list vlastnictví jako stavební parcely č. 25/1 a 25/2. Chyba vznikla zřejmým omylem při obnově katastru a zobrazením v katastrální mapě. Způsob, jakým katastrální úřad na požadavek K. Š. reagoval, byl plně v souladu s cit. ust. § 8 katastrálního zákona, neboť k „přešetření vlastnictví“ nebyl oprávněn, avšak nepochybil, jestliže tento požadavek jej vedl k opravě chyb v katastrálním operátu.

Katastrální úřad může opravit pouze takové chyby, které vznikly zřejmým omylem při vedení a obnově katastru, a chyby, které vznikly nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu podrobného měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím předpisem.

Podle ustanovení § 5 odst. 7 katastrálního zákona opravou chyby nemohou být dotčeny právní vztahy, pokud jejich změna není doložena listinou. Z tohoto ustanovení vyplývá, že opravu lze provést pouze v případě, že pro ni je podklad v listině, která je uložena ve sbírce listin katastrálního úřadu.

Chybami v údajích katastru ve smyslu § 8 odst. 1 katastrálního zákona. jsou zejména zápis v katastru provedený v rozporu s obsahem listiny nebo jiného podkladu pro změnu údajů katastru, zápis provedený na základě listiny, která není podkladem pro změnu údajů v katastru, zápis provedený bez potřebné listiny, chyba vzniklá při měření v terénu, chyba vzniklá při výpočtu souřadnic, chyba vzniklá při zakreslení zaměřovaného předmětu do katastrálních map, chyba vzniklá při výpočtu výměry souřadnic.

Pokud chyba vznikla při vedení a obnově katastru a v geometrickém plánu vyhotoveném katastrálním úřadem nebo jeho právním předchůdcem, opraví katastrální úřad geometrické a polohové určení hranice pozemku z úřední povinnosti. Z návrhu na opravu chyby musí být zřejmé, kdo jej činí, který údaj katastru je považován za chybný a jaký by měl být správný. Z písemného návrhu na opravu chyby musí být podle § 46 odst. 3 prováděcí vyhlášky č. 190/1996 Sb. zřejmé, kdo jej činí, který údaj katastru je považován za chybný a jaký by měl být správný. Žádné jiné formální požadavky právní předpisy na návrh na opravu chyby nekladou. Tyto požadavky žádost K. Š. doplněná dne 29. 12. 2003 splňuje po obsahové stránce; opravu navrhuje K. Š., za chybný považuje údaj stran parcely č. 26/2 a požaduje informaci o tom, kdy a jak došlo k rozdělení parcely č. 26 a také nesouhlasí s takovými změnami. Výše uvedeným způsobem lze opravovat pouze zřejmé omyly a žádný předpis tento termín nedefinuje. Je vždy nutné posoudit konkrétní případ a konkrétní situaci, ale obecně je možné říci, že zřejmý omyl je taková chyba, která je jasná odborníkovi na danou oblast. Výkladem platné právní úpravy lze dovodit, že postupem podle § 8 katastrálního zákona je možné opravovat nejenom chyby vzniklé za trvání katastru nemovitostí (tedy vzniklé od 1. 1. 1993), ale i chyby, které vznikly na základě zřejmého omylu při vedení dřívější evidence nemovitostí. Nelze uvedeným postupem však odstranit chyby, které vznikly při vedení pozemkového katastru či pozemkové knihy.

Od účinnosti zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky, se operát evidence nemovitostí považuje za katastrální operát (§ 29 odst. 1 katastrálního zákona). Nadále platí, že v případě rozporu mezi údají katastru nemovitostí a skutečným stavem práv k nemovitosti platí skutečný stav. Např. v rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 5. 9. 2000, sp. zn. 22 Cdo 389/99, se uvádí: „Vlastnické právo k nemovitosti, která se zapisuje do katastru nemovitostí, nelze sice bez vkladu do katastru převést, avšak existence tohoto práva není na údajích katastru závislá. To ostatně vyplývá i z § 11 zák. č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, ve znění zák. č. 90/1996 Sb., podle něhož ten, kdo vychází ze zápisu v katastru učiněného po 1. 1. 1993, je v dobré víře, že stav katastru odpovídá skutečnému stavu věci, ledaže musel vědět, že stav zápisů v katastru neodpovídá skutečnosti. Pokud by zákon nepředpokládal, že může být rozdíl mezi skutečným právním stavem a jeho zápisem v katastru nemovitostí, postrádalo by uvedené ustanovení smysl.“ Obnovu katastrálního operátu upravuje katastrální zákon v části čtvrté. V § 5 odst. 7 katastrálního zákona se stanoví: „Právní vztahy nemohou být dotčeny revizí údajů katastru, opravou chyb v katastrálním operátu ani obnovou katastrálního operátu, pokud jejich změna není doložena listinou.“ Zákon má na mysli listinu, ze které se podává existence právních skutečností, které mají za následek vznik, změnu nebo zánik právních vztahů, příp. rozhodnutí o takových skutečnostech, nikoliv listinu o revizi, opravě chyb nebo obnově katastrálního operátu.

Názor, že oprava chyb nemá vliv na právní vztahy, je konstantní a vyslovily jej soudy rozhodující ve správním soudnictví opakovaně (např. rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 6. 2000, sp. zn. 30 Ca 93/2000, rozhodnutí KS v Ústí nad Labem ze dne 21. 6. 2001, sp. zn. 15 Ca 110/2001, publikovaná v ASPI). Podle nich opravou katastrálního operátu se nemění právní vztah k nemovitosti. Oprava má pouze určitý dopad na procesní postavení v případném soudním sporu o určení vlastnictví, neboť žalobcem může být v takovém sporu ten, kdo v katastru jako vlastník zapsán není, zatímco žalovaným bude zpravidla ten, kdo v katastru jako vlastník zapsán je. Lze tedy uzavřít tak, že pozitivní výrok o opravě chyb v katastrálním operátu neřeší otázku, kdo je vlastníkem určité nemovitosti, ale pouze otázku, kdo bude jako vlastník určitých nemovitostí v katastru nemovitostí evidován, účinek takového výroku je pouze evidenční. Spor o vlastnictví nemůže být řešen

a ani vyřešen katastrálním úřadem v řízení, v němž katastrální úřad rozhoduje o návrhu na provedení opravy dle § 8 katastrálního zákona. Případný spor o vlastnictví náleží do kompetence obecného soudu, který o něm rozhodne v občanském soudním řízení.

V pozadí správního řízení samozřejmě stojí spor o vlastnické právo k nemovitosti. Katastrální úřad v Českých Budějovicích však nerozhodoval ve věci, která by vyplývala z občanskoprávních vztahů. Institut opravy chyb v katastrálním operátu slouží k uvedení údajů katastru do souladu s listinami založenými ve sbírce listin; není prostředkem k rozhodování o správnosti zápisu věcného práva k nemovitostem a opravou chyb v katastrálním operátu se tak nemění právní vztahy k nemovitostem. Katastrálnímu úřadu samozřejmě nepřísluší rozhodovat o vlastnickém právu k nemovitostem: rozhodováním v řízení o opravě chyb v katastrálním operátu se řeší pouze otázka, kdo bude evidován jako vlastník určitých nemovitostí v katastru. Rozhodnutí z takového řízení vzešlé tak nemá hmotně-právní, nýbrž jen evidenční účinky a nezasahuje se jím do soukromoprávních vztahů (srov. usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, Konf. 62/03). To se *mutatis mutandis* vztahuje i k námitce postupu dle § 8 katastrálního zákona uvedené na straně 4 kasační stížnosti. Námitka uvozená Listinou základních práv a svobod, zajišťujících ochranu majetku proto rovněž není namístě.

Ke vzniku, změně nebo zániku vlastnického práva nedošlo. Náplní § 7 katastrálního zákona, tedy revize údajů katastru, je zjištění změn, které dosud nejsou katastrálnímu úřadu známy a ověření dosavadního stavu: průběhu hranic katastrálního území, průběhu hranic nemovitostí, druhu pozemku a způsobu využití nemovitostí v terénu, dalších prvků polohopisu, pokud jsou již obsahem katastrální mapy, seznamu staveb s čísly popisnými a staveb s čísly evidenčními, jmen, příjmení nebo názvů, adres trvalého pobytu nebo sídla vlastníků a nájemců a doplnění jejich rodných čísel nebo identifikačních čísel, podrobného polohového bodového podle a místního a pomístního názvosloví, zápisů v záznamu pro další řízení. O takový případ však nešlo. Proto odkaz na předmětný paragraf není namístě.

Nejvyšší správní soud připomíná, že žalovaný ve svém rozhodnutí neřešil a ani nemohl řešit otázku oprávněnosti S. p. p., k. p. N., který v té době byl správcem a uživatelem předmětných nemovitostí, vyjadřovat se k průběhu vlastnických hranic v roce 1989, když vycházel z jemu dostupných listin a dokumentů uložených u příslušného katastrálního pracoviště; nelze mu tedy nic vyčítat, jestliže v té době stěžovatelé nebyli ani jako vlastníci nemovitosti č. p. 13 a 25/1 evidováni. Ze zákona také nevyplývá v případě, že se postupuje podle § 8 katastrálního zákona, povinnost provést místní šetření, ani dokazování, jak požadují stěžovatelé.

K problematice oddělení parc. č. 26/2 z parc. č. 25/1 se dostatečně vyjádřil krajský soud a lze jen zopakovat, že v závěrečné etapě obnovy operátu při zavádění základní mapy velkého měřítka do katastru nemovitostí v r. 1993 byl vyhotoven neměřický náčrt č. 123, kterým byla vyšetřená st. p. 26 rozdělena na st. p. 26/1 a st. p. 26/2 a to převzetím hranice mezi st. p. 26. st. p. 25/1 a st. p. 25/2 na podkladě jejího zobrazení v mapě bývalého pozemkového katastru, aniž by byla zkoumána možná deformace mapy. Kmenové číslo dostala podle čísla vyšetřené a následně dělené parcely. To odpovídá § 25 odst. 2 prováděcí vyhlášky, podle něhož se nově vzniklé parcely označují číslem ve tvaru zlomku, kde čitatelem je kmenové číslo původní parcely a jmenovatelem (poddělením) pořadové číslo nově vytvořené parcely.

Soud I. stupně byl při posuzování zákonnosti rozhodnutí žalovaného správního orgánu vázán v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. rozsahem a důvody opravného prostředku, které stěžovatelé uvedli, přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že nebyly zjištěny vytýkané vady správního řízení, pro které měl soud I. stupně napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Pokud se po přezkoumání rozhodnutí správního orgánu v intencích soudního řádu správního, onen soud ztotožnil se závěry obsaženými v rozhodnutí žalovaného, když tyto závěry shledal správnými, nezbylo mu, než žalobu proti rozhodnutí správního orgánu zamítnout.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že důvody uvedené v kasační stížnosti stěžovatelem podřazené pod ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., nebyly prokázány, a proto podanou kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatelé, kteří neměli v tomto soudním řízení úspěch, nemají právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, resp. je neúčtoval. Proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 31. května 2006

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu